

SETMANARI POPULAR

Sortirà 'ls dissabtes.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: PAU DE LA ENSENYANSA, 1, 1.ER, 2.^A

Número sol 5 céntims.

Preu de suscripció: 3 pessetas al any.

FRUYTA DEL TEMPS

Carbassas.—Melons.

RICHES

Diu lo ditxo que *'l qui te un' hora alegre no las te pas totas tristas.*

Y es una veritat com un temple. Lo cas es trovar l' hora alegre. Aixó es lo que costa y, com més un s' hi trenca 'l cap, menos la trova.

N' hi ha que diuen: «ab cinquanta duros de renda diària jo ja faria 'l fet: llevarme á las deu; dinar á las dotze; aixecarme de taula á las tres; passejarme ben repantigat ab cotxe per aquets carrers; sopar y cap al café, teatre, etcétera, etc. y aixís faria la vida de senyorás...

Pero jo, la veritat, ó bé tinch lo cap fet de diferent manera que l' altre gent ó 'l servell al revés; perque 'm sembla que no es pas aquest lo modo de trovar las horas alegres.

Ja al temps antich, un dels set sabis de Grecia va dir que «l' home més rich era aquell que menos cosas havia de menester.»

Y per mi aixó es ben cert.

La prova está en que si comenséu á gastar, de diners may ne tindréu prous. ¡Cinquanta duros cada dia!... Qué son? no res; perque generalment lo pecat, com diu l' adagi, porta la penitencia, y aquell que te diners, es clar, fa com aquell de la cansó (y no vull dir qui es) que

«No pot menjar cibada
sino pinyons pelats;
no pot dormí al estable
sino ab coixins daurats»

Lo voler refinar las comoditats, lo volguer viure ab *lujo*, lo voler menjar... (Deu nos en quart de patatas y monjetas)... guisats de cuyna francesa, ó italiana, y 'ls gastos imprevistos, se menja la renda per grossa que siga, la del més rich de tots 'ls richs.

¡Cá! diréu vosaltres.

Donchs es ben cert; perque l' home may te prou de res y en aquets cassos l' enveja *es lo que fa 'l gasto: fulano fuma puros de ral, donchs jo de pesseta: aquell porta un anell aixís, donchs jo allís.*

Se conta d' un italiá que per contrapunt va obsequiar als seus amichs ab un dinar que li havia de costar molts mils duros. Y ¿saben qué 'ls hi va donar? Una sopa escaldada y un ou ferrat.

—Y ¿aixó costa tants mils duros?, li digueren sos amichs.

—Sí, contestá ell, ab tot *orgull*, puch dirvos que tot aixó s' ha cuyt ab foch de bitllets de banch

Lo bárbaro havia cremat un feix de bitllets de banch per coure aquell dinar.

Ab aquest sistema, ja se 'n poden tenir de diners, que tant com lo cel ne plou lo vent n' aixuga.

Aixó comproba lo que deya aquell sabi de Grecia, «que 'l més rich es lo qui té menos necessitats» y jo hi afegiria *que las té ó se las busca*, perque de moltes cosas un hi ha vegadas que se 'n podria ben estar.

Perxó, entenémnos; tots los extrems son viciosos; y si es dolent lo gastar molt, dolent es y devegadas pitjor lo ser del *puny estret*.

Se pot viure molt bé sense estremarse ni per un cantó ni per un altre, y es lo gran modo de viure. Sobre tot, si 's pot anar fent un *reconet* per quan convingui.

Aquest es el cas: anar trevallant, menjant y avansant.

QUEL PALETA.

SANFAINA

Dem la nostra coral benveguda al Sr. Alcalde y demés membres del Ajuntament qu' han tornat de Madrit portant solucions satisfactorias á assuntos d' interés vital per la ciutat.

També la fem estensiva á las Societats Corals que tornaren altament contentas de la rebuda que 'ls nostres germans de Mallorca 'ls hi feren. Ab motiu d' aquesta visita s' ha pogut veure quant arrelada está allí la simpatía per nostra benvolguda Catalunya

En el moment d' anarsen el vapor per tornar á Barcelona 'ls vivas á Catalunya y á Mallorca s' confongueren en un sol crit.

El Bruch ha commemorat dignament lo 84 aniversari de la victoria obtinguda per nostres compatricis sobre las fins llavors victoriosas tropas de Napoleón, demostració evident de lo que pot l' amor á la terra y á l' ascó frayral, y de la poca necessitat de sostenir per la defensa nacional aquets poderosos exércits que treuen brassos á la agricultura, per acostumarlos als mil y un inconvenients de la vida de cuartel, tan oposada á la vida de familia, qu' es la que produheix 'ls héroes.

Es una llástima qu' are que 's votan crédits y més crédits per aixecar algunas vegadas homes que en vida no arrivavan á la mida. 's deixin arruinar monuments que son páginas gloriosas de l' historia patria.

Nos mou á dir aixó l' acort prés de tirar á terra la Torre Nova de Saragossa.

Ab motiu del Centenari de Colón s' gastarán cabassos de diners per festas més ó menos lluhidas que passarán sens deixar rastre, ¿no valdria la pena de suprimir algun orifama y fins algun tip (per suprimir indigestions) y aplicar alguna coseta á la conservació d' aquell recort gegantí de sigles passats? Diuen que no está tan mal com alguns se 'l miran.

El Liberal comensa á preocuparse de lo molt qu' enrahonan los diputats. ¡Tinguessin més feyna y no 'ls hi dessin tantas llaminaduras!

Altre cosa es digne també de cridar l' atenció y es qu' Espanya 's converteix en un presiri *suelto*.

No 'ns referim tan sols als incalculables robos y homicidis que 's cometen diariament y que quedan eclipsats per las evasions de Burgos, de Utrera, y per la frustrada del Penal de San Agustí de Valencia.

L' aparició dels bandolers amos de las serras andalugas y sostenint combats ab la Guardia Civil, fá recordar 'ls temps de la *Santa Hermandad*, lo que parlant en plata diriam que reculém d' alguns centenars d' anys.

Pini, lo célebre tirador de floret, italiá, vá donar una sessió á l' Alhambra de Madrit. Se varen admirar ab ell y ab poca fortuna varios dels nostres més renombrats tiradors, entr' ells don Cristino Martos. Si aixís com vá ser l' *assalto* al floret, hagués estat al *sable*, de segur qu' hauria trobat competidors de primera forsa; 'l mateix senyor Martos n' es mestre en lo de dar *sablazos*. Parli sinó la marina Nacional.

A Girona algú que no pot colleccionar probablement la moneda corrent, s' ha proposat *recullir* las pessas antigas y de valor qu' hi havían en l' Museu. No está bé perque aqueixas se trovarán ya classificadas.

El tren en qu' anava lo president Carnot se componia de 14 vagóns, 2 furgóns, un cotxe-restaurant, un cotxe-cuyna, 2 salóns y 8 altres cotxes per la comitiva.

Se coneix que á Fransa los hi sobran tant los diners com á Espanya.

D' un quan temps en aquesta part se parla de *agencias funerarias*. Avants hi havia *botigas* de caixas de mort: ara res d' axó: desde la nostra

Neotafia, que perque tothom sapigués qu' era li van posar un nom que no l' entengués ningú á la Funeraria Modelo, demanin

Ab tot y axó han de saber que aquí en aquestes ram encara no estém prou perfeccionats: encara no hem arribat á lo de Saragosa ahont desde fa molt poch dias hi ha una *Agencia* que ha posat un gran retol sobre la porta que diu «Se admiten abonos.»

Seria de desitjar que aquí 's fes 'l mateix fet al mateix temps rebaxa de preus per familia numerosas: es lo millor sistema de comprar la caixa de morts ab economia.

ESCAROLA LITERARIA

SUSPIRS Y QUEIXAS

Mulla 'ls calzers de las flors
de bon matí la rosada,
y jo, de des que tu ets morta,
mullo mon rostre ab mas llágrimas.

Cantan al bosch los aucells
alegres cansons d' amor...
també 'n cantan dins la gabia
pero ¡ay! son de dolor.

No 'm miris més, nena hermosa;
no 'm miris més, per favor,
que los teus ulls de foch, creman
poch, apoch, mon pobre cor.

Diuen que las penas matan
y aixó es lo que jo voldria:
puig, si las penas matessin
patint per tu no estaria.

En tos ulls tens duas moras:
duas rosas en tas galtas
y en ton dintre tens dos cors;
l' un d' ells á mi vas robármel.

Perque no gasto salut
no 'm vols ingrata estimar...
—;Si tú 'm vas ferir lo cor
digas, ¿cóm ne puch gastar?

Freda es la mort, fret lo marbre
que tanca ta fossa freda;
pero més fret es mon cor
des qu' está sol en la terra.

Prop del riu una aucelleta
morta pe 'l fret he trovat.
;Cap més estiu sa veu dolça
dins del prat reftará.

En ta llosa prenda mfa,
una inscripció hi ha grabada
que diu:—;Aquí jau la flor
més pura de la encontrada!

¡Ah, no! no 'm digas mal cor
perque; Lola, no es veritat:
si lo meu cor fos dolent
tú ¿me l' haurias robat?

¡Amor!... es una paraula
que de goig omplena 'ls cors;
si son purs ¡ah! quanta ditxa
el juntarse dos amors!

DOMINGO BARTRINA.

CANTARS

Vaig somniar que 'm moria,
y fou cert, per ma dissort:
quan despertí, les campanes
per tu tocavan á morts.

La Mare ahir se 'm morí
y avuy lo riu surt de mare;
perque aquesta nit mos ulls
han sigut dos fonts de llágrimas

Igual que les aurenets
fan les ilusions, hermosa:
á la primavera 't miman
y á la tardor t' abandonan.

Lo cel está ennuvolat
y jo veig mon cel seré;
perque 'l cel dels meus ulls, nina,
son los teus ullets de cel.

FREDERICH CARRERAS.

Rondallas y quèntos.

LO PRINCEP MUT

Hi havia dos reys que eran molt amichs; per tal ho eran, que's van prometre, que si l'un tenia un fill y l'altre una filla, los casarian. Vingué 'l temps que l'un tingué un noy y l'altre una noya, y contents tot era dir á n'aquells mentres creixian:

—Lo teu promés es lo fill del rey.
Y la noya responia:—Be ja 'n só contenta.
—La teva promesa es la filla del rey.
Mes lo noy no tornava resposta.
—Ay, Senyor! potser será mut.
Y tornavan:
—Lo teu promés es lo fill del rey.
Y la noya responia:—Be, ja 'n só contenta.
—La teva promesa es la filla del rey.
Mes lo noy no tornava resposta.
—Ay, Senyor! potser será mut.
Y veient que may deya res, enviaren un misatge á l'altre rey, dihentli que ja podia casar ab qui volgués la filla, donchs lo seu fill era mut, que gota no parlava.
Y l'altre rey 'ls contestá, que si era aixis ja 'ls tornava la paraula.

Llavoras los pobres dels seus pares, tots desconsolats, deslliberaren ferlo anar per lo mon, perquè aixis veyent forsa cosas novas potser enrahonaria. Li apariaren un bon caball, lo encomanaren á un criat y lo noy marxá.
Pe 'l camí, lo criat tot era preguntarli cosas pera que enrahonés; mes lo princep may tornava resposta. Per fi tant y tant perfidiejá, que 'l princep tot cremat al preguntarli l'altre:—¿Qué es aixó?—¿Qué es aixó?

—Un pí.—Va contestar.
Lo criat se posá boig d'alegria.
—Entornémsen á casa que 'ls reys tots s'alegrarán quan sápigán que enrahonéu.
Mes lo princep, que no li convenia entornar-se á casa, li diu:
—Si 'ls pares t'han donat cent unsas pera que 'm fesses parlar, jo t'en donaré duascentas, si dius que no enraho.

Lo criat hi vingué be y continuaren llur camí fins que foren á la ciutat dels pares de la princesa.
Se ficán cap endintre y al ser en un carreró estret, lo princep que veu una vella y li diu:
—¿Velleta, bona velleta, cóm ho podria fer pera entrar á veure la princesa?
Y la vella que li diu:
—Feste fer una filosa de plata y 't posas á merclarla per sota sa finestra, y quan te digán quant ne vols, respon:

—Sols poderli besar un peu.
Lo noy que va á un argenter y li encomana que li fés una filosa de plata, que no n'hi hagués cap de més ben treballada.
Lo argenter que la fa y quan la tingué llesta la entrega al noy, qui's vesteix de marxant y comensa de passar amunt y avall per sota la finestra del palau de la princesa.
—¿Qui 'm vol comprar aquesta filosa? ¿Qui 'm vol comprar aquesta filosa?
La princesa que ho sent y diu á la seva cambrera:
—Ves, mira quina filosa es.
La cambrera treu lo cap á la finestra, veu la filosa que era tan bonica y diu á la princesa:
—Ay, princesa, quina filosa tan bonica! llú tota com una estrella.
—Donchs, vesla á comprar.
Baixa la cambrera, surt al carrer y crida al marxant.
—Ey, marxant, ¿quánt ne voleu d'aquixa filosa?
—No pas or ni plata.

—¿Y donchs?
—Besar los peus de vostra dama.
—Ay, desvergonyit! si 'l rey ho sabia vos penjaría.
—No te altre preu.
La cambrera se 'n va cap á dalt y la princesa que li diu:

—¿Quánt ne demana?
—Ay, princesa! sols la vol donar si 'us pot besar los peus.
—Aixó si que nó, per ma vida.
Y 'l princep torna á cridar:
—¿Qui 'm compra una filosa?
La cambrera torná á sortir á la finestra y al véurela tan bonica, que relluhía com una estrella, diu:

—Princesa, jo si fos de vos la compraria.
—No, per ma vida.
—Si es tan bonica! Ja 'us descalsaré jo y será cosa aviat llesta; en sustancia per besarvos los peus; podreu tenir una filosa com cap altra.
La princesa per fi va consentirhi. Allavoras la cambrera baixá al carrer; cridá al marxant, aquest pujá, besá los peus á la princesa y va entregar la filosa.

Quan ho hagué fet, lo princep se 'n torná á veure la vella.
—Velleta, bona vella, ja só fet lo que vareu dirme; ¿có m ho podré fer pera veure á la princesa un'altra vegada?
La vella que li diu:

—Feste fer un fús tot d'or, y quan lo tingas, te 'n vas al palau del rey y sota la finestra de la princesa comensas á dir:—¿Qui 'm compra aquest fús d'or?—Y quan baixen á comprartel, digas que no 'l vos donar sino per preu de un petó y una abraçada de la princesa.
Lo noy que se 'n va á casa un argenter y li encomana que li fassa un fús tot d'or, que no n'hi hagués cap altre de mellor en tota la terra.
L'argenter se posa á treballar y quan lo tingué fet, lo entrega al princep, qui's vesteix de marxant y se 'n va cap á la finestra de la princesa y comensa á dir:

—¿Qui 'm compra aquest fús d'or?—¿Qui 'm compra aquest fús d'or?
La cambrera que ho sent y com era tota curiosa, surt á la finestra y veu aquell fús que semblava un sol; ella que se 'n va á la princesa y li diu:

—Ay, princesa! quin fús tan bó y rellhent que ven aquell marxant; es tot d'or, que sembla un sol al mitj del dia.
—Be, ves á veure quant ne vol.
La cambrera que baixa al carrer y crida:
—Ey, marxant, ¿quán ne voleu d'aquest fús?
—No pas or ni plata.
—¿Y donchs qué?
—Un petó y una abraçada de la princesa.
—Ay, desvergonyit! si lo rey ho sabia, vos enforcaria,

—No 'l vull donar per altre preu.
La cambrera se 'n va á dalt y la princesa que li diu:
—¿Quánt ne demana?
—Sols un petó y una abraçada de vos, princesa.
—Aixó si que nó, per ma vida.
Y 'l princep torná á cridar:

—¿Qui 'm compra un fús tot d'or?
La cambrera surt altre volta á la finestra y al veure lo fús tan bonich, que semblava un sol al mitj del dia, diu á la princesa:
—Princesa, jo si fos de vos lo compraria; ¿qué 'n fareu de una filosa sola si sense fús no pot servirvos?
—No, per ma vida.
—En sustancia per un petó y una abraçada, ningú ho veurá y es cosa desseguida llesta. ¡Es tan rellhent y bonich!
La princesa hi va caure y diu á la cambrera que vaja buscarlo.

Allavoras, la cambrera se 'n baixa al carrer y crida al marxant; lo fa pujar, aquest dona un petó y una abraçada á la princesa y entrega lo fús.
Quan ho hagué fet, lo princep se 'n torna á veure la vella.
—Velleta, la bona vella, ja só fet lo que vareu dirme; ¿có m ho podré fer pera tornar á veure á la princesa un'altra vegada?

Y la vella que li diu:

—Ves á casa lo mellor argenter y feste fer uns aspís tots d'or y plata, ab un brillant á dalt y al voltant tot de pedras violadas, y quan lo tingas fet, te 'n vas sota 'l palau de la princesa á cridar qui vol comprarlo y no 'l dongas sino per dormir una nit ab ella.

Lo princep se 'n va al mellor argenter y li encomana que li fassa uns aspís tal com li havia dit la vella y quan los te, se posa sota la finestra de la princesa y comensa á cridar:

—¿Qui 'm compra uns aspís tots d'or y plata?
¿Qui 'm compra uns aspís tots d'or y plata?

La cambrera que ho sent y desseguida surt á la finestra.

—Ay, princesa! quins aspís més bons, son tots d'or y plata, ab un gros brillant al mitj y tot al voltant de pedras violadas. ¡Compreuho!
—Be! ves á veure quant ne vol.

La cambrera que se 'n baixa al carrer y crida al marxant.
—Ey, bon home, ¿quánt ne voleu d'aquestos aspís?

Y ell que diu: No pas or ni plata.
—¿Donchs, qué?

—Dormir una nit ab la princesa.
—Ay, desvergonyit! si 'l rey ho sabia, vos penjaría.
—No 'ls dono per cap mes preu.

La cambrera que se 'n puja cap á dalt y la princesa li diu:

—¿Quánt ne demana?
—Sols los vol donar per dormir una nit ab vos, princesa.

—Aixó si que no ho faré per vida mia.
Y 'l princep desde baix torna á cridar:

—¿Qui 'm compra uns aspís tots d'or y plata, ab un brillant al mitj y tot de pedras violadas?
La cambrera treu lo cap altra volta á la finestra y al veure aquells aspís, diu:

—Jo si fos de vos, princesa, los compraria.
—No, per ma vida.

—Si son tan bonichs! semblan un cel en nit estrellada; ¿qué 'n feu de un fús y una filosa, si no teniu aspís? Compréuols, princesa. Si de cas, donaré m dormitori al marxant y no 'l despertaré fins al ser al demá al matí quan tinga d'anarsen

—Be, donchs, comprals.
La cambrera se 'n baixa al carrer, crida al marxant, lo fa pujar á dalt y la princesa li compra 'ls aspís.

A la hora de sopar van guarnir un dormitori y 'l van donar al princep, mes aquest se 'n adoná y va llensarlo pe 'l detrás de la cadira, y com era prou traydor va fer veure que s'adormía.

Quan lo cregueren adormit, princesa y cambrera lo van azafar y lo van ficar al llit de la primera, en lo quin ella també s'hi ficá.

Al endemá al matí, lo princep demaná á la princesa que li dongués un collaret de perlas que duya y la princesa n'hi feu mercé. Se despediren y 'l princep, acompanyat del criat, se 'n torná á casa seva.

Quan va arribarhi, los seus pares tot fou preguntar al criat si havia conseguit que lo princep enrahonés; mes lo criat los digué que nó, y aquells tornaren á quedar tots tristos.

Al cap de un quant de temps, los reys, pares de la princesa, enviaren á dir als del princep que la seva filla havia agafat una gran tristesa y tractavan de casarla, pera lo qual havian concertat bodas ab un marqués, y que 'ls convidavan.

Los reys tractaren d'anarhi, mes digueren:—¿qué 'n farém de durhi al princep si es mut y encara servirá de mes pena? Així es, que vingut lo dia, se 'n anaren á las bodas de la princesa y deixaren al princep sol á casa.

Mes aquest, quan va veure que aquells se 'n havian anat, s'habillá del mellor vestit que tenia pujá á caball y arribá al palau de la princesa quan tots los convidats eran á taula, los qui se 'n estranyaren molt, donchs ja sabian que era mut, y més que tots, los seus pares, que n'hagueren brau disgust per la pena que 'ls dava.

Los pares de la princesa l'agassajaren com per cortesia 'ls pertocava y continuaren lo dinar ab tota alegria, fins que foren á las postres que 's comensaren las endevinallas.

Cadascú digué la seva, ab gran broma de tothom, y quan tocá al príncep, lo anavan á deixar pera passar al que seguia, mes lo príncep s' alsa y diu.

— Una matinada
vaig sortí á cassá;
vaig tirá á una pessa,
la vaig matá;
ella va escapar-me,
sols la pell me deixá.

Y's treu lo collar de perlas que li havia donat la princesa, en mitj de la admiració de tothom, del gran goig dels seus pares, de la alegria de la princesa que absolutament no sabia lo que li passava y que estava tota roja de vergonya.

Mes quan los pares de la princesa s' adonaren del collar y conegueren que era l de la seva filla, ho compregueren tot y desfent las bodas del marqués, la casaren ab lo príncep, ab gran contentament dels respectius pares que se 'ls realisava sa promesa antigua y encara mes del príncep y princesa, que foren felissos per tots los anys de la sua vida.

BALDIÓ.

ALL-Y-OLI

LA CARBASSA!

Al Janer: ningú 'n parla de carbassas.

Al Febrer: las saborejan molts joves després dels balls de carnestoltas.

Al Mars: qui dona carbassa es la butxaca á n' aquells que l' han esprimit massa per comprar las carbassas del mes anterior.

Al Abril: lo pagés planta llavors pera que nexin carbassas en gran.

Al Maig: tota mena de bestias la pasturan; desde l' ase que entre bram y bram hi pega calxada al pugó que la fa neular.

Al Juny: lo segador la porta á l' esquena plena de ví y 'ls estudiants ne carregan que 's un gust.

Al Juliol: se las penjan á la cintura 'ls nadadors que no conexen la por.

Al Agost: es quan se donan als tocinos. En los establiments de banys també se 'n acostuman á fer correr.

Al Setembre: s' omplan de ví ab la cullida dels rahims.

Al Octubre: es l' época en que la juventut estudiosa planta las que recull al Juny.

Al Novembre: no corran carbassas sino es la d' alguna ex promesa que la envia al seu expromés ó vice-versa.

Al Desembre: aquesta es la bona! La dels que 's creyan treure la grossa de Nadal y 's quedan ab un pam de nas...

Y després dirán lector:
Que no n' hi han de carbassas
si de carbassas n' hi ha més
que de pexos dintre un bosch.

En Pau, arriba al teatro quan ja havian fet lo primer acte.

—¿Han comensat ja l' espectacle?—preguntá al porter.

—Sí, senyor; ja han fet un acte.

—¿Quin?

Un pagés se 'n vá ab lo carro al mercat.

—Joan,—li diu un de sos vehins—¿qué vas al poble?

—Sí.

—¿Vols portarme un gech?

—Bueno: digam á qui 'l tinch d' entregar.

—No 'n passis cuydado d' aixó—afegí pujant al carro—ja hi vaig jo á dintre.

EPIGRAMA

Ahí parlant l' Antonet
deya que 'l seu fill Bernat
fa temps qu' estudia dret.

—¿Y t' ho creus?

—¿Jo? ¡ca ximplet!

—¿Per qué?

—Perque ho fa assentat.

MANEL DEL TRANVIA.

INVENTARI DE FI DE SIGLE

TIPOS

Ultim figurí.

—¿Lo teu rellotje es remontoir?

—No.

—¿Cronómetro?

—Tampoch.

—¿Ancora?

—Sí... de salvació, quan no tinch diner.

—Aixó es insufrible,—deya un senyoret á la dona que li rentava la roba.

—Totas las setmanas me cambia un ó dos mocadors. ¿com ho explica aixó?

—¿No veu, senyoret que 'ls mocadors van bé á tots los nassos?

En un teatro de provincias s' hi representava un drama qual acció passa en temps de don Ferrán lo Católich.

En lo tercer acte atravessa la escena lo monarca representat per un comparsa.

Un patje anuncia:

—¡Senyors, lo rey!

Y llavors un espectador del galliner, exclamá enfadat:

—¡Lo rey! ¿Qué dimoni te de ser lo rey, si 'm deu duas pessetas?

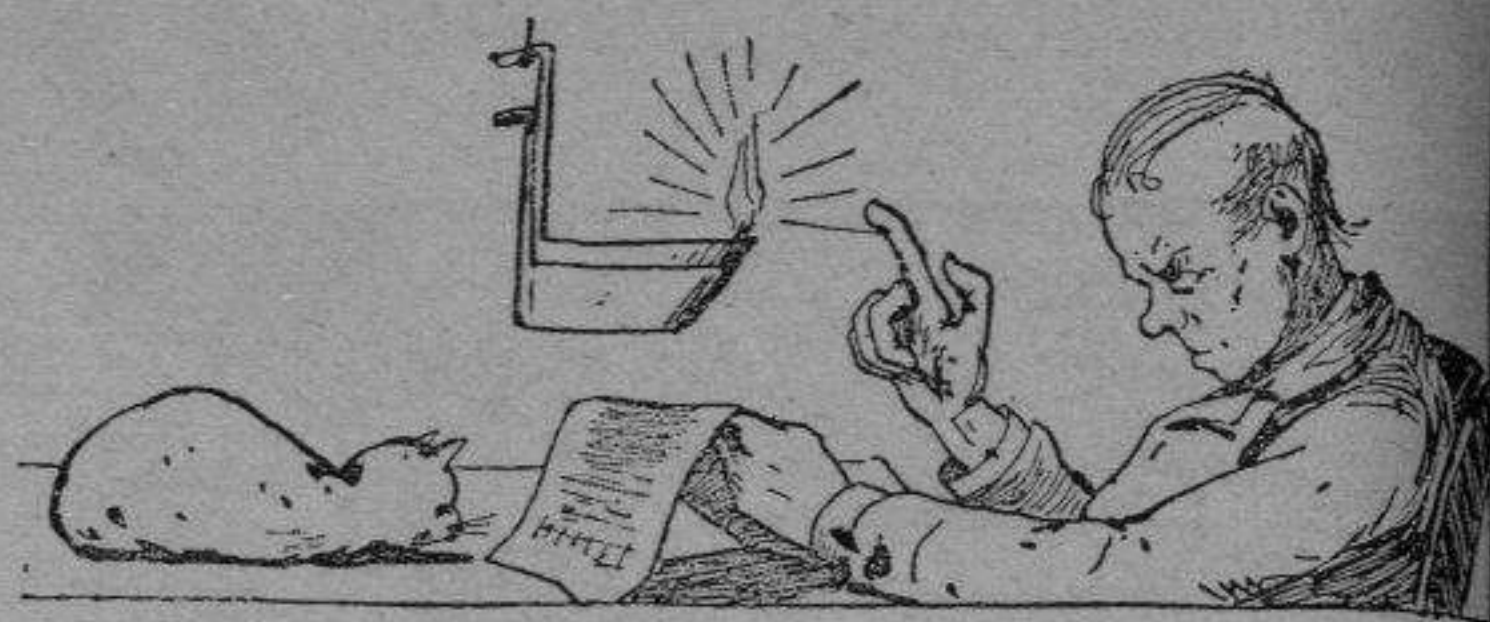
Una mare diu á Nicomedes, al qui anat á buscar en classe de metje:

—En Pepet s' ha empassat deu céntims y estich desesperada sens saber que fer.

—No s' alarmi, senyora—diu Nicomedes—la cantitat es tan insignificant, que al noy no li pot passar res de particular.

CANTARELLA

Te dono pomets de flors
tot sovint, nena pitera;
y, per no ser menys que jo,
tu 'm dons fruyt de carbassera.

Trenca - closcas.

XARADAS

Musical veurás que 's tú
ab hù,
animal veurás que dona
segona,
article trobarás que 's
tres.

Y encare vull dirte més
si no acertas ma xarada,
que 's un nom que molt m' agrada
ma prima segona y tres.

Article es ma primera
bestia fidel segona,
també article la tercera
y 'l total nom de ciutat dona.

A. M. SABATÉ.

MUDANSA

Desde 'l jorn de Carnaval
que tinch una cosina Rosa
y, com que es tan vergonyosa
sempre á l' hora de dinar
sols pera ferla menjar
li tinch de dir tot, total.

J. ARAN GAYA.

ANAGRAMA

Al peu d' un arbre un dia
vareig tallar una tot petita
y ne vareig formar una vaina
per posarne una total blanca.

PAUHET DE LA CINTA.

ROMBO

.
.
.
.
.
.

Sustituir los punts ab lletres de modo que llegidas vertical y horisontalment diguin: 1.ª ratlla, consonant; 2.ª, tothom ne té; 3.ª, nom d' home; 4.ª, un número; 5.ª, consonant.

J. B. SALA.

TERS DE SÍLABAS

. . . . .
. . . . .
. . . . .

Sustituir los punts per lletres de modo que llegidas horisontal y verticalment donguin: 1.ª, poble catalá; 2.ª, objecte de metje; 3.ª, subjecte infernal.

F. CORBELLA V.

GEROGLIFICH

SARDANA

SALTIRON saltiron

Las soluciones en lo número próxim.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO.

1.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Salmeron.

Imprempta La Renaicensa, Xuclá, 13, baixos.